

הלכות שבת סימן רפד

באר הגולה 124

הקראים, אכל ביום טוב שקורין חמשה, סגי בט"ו פסוקים (מהר"ם סאדרא"ה). ולא נחקקה הספטה * רק בצביר אחר שקראו בתורה (תשובת הרמב"ן סימן קצט), (ג) * אכל בלאו הכי * אסור לקרות עם הכרכות שלפניה ולאחריה, אכל בלא ברכה שרי (כ"י: ב) באם הל ראש-חדש בשבת (ד) אין המפטיר מזכיר של ראש-חדש כלל. יגוש אומרים שאף-על-פי שאינו מזכיר בחתימה של ראש-חדש מזכירין אותו בתוך הברכה, שאומר 'את יום המנוח הזה ואת יום ראש החדש הזה'. והמנהג בסבבא הראשונה: ג (ה) 'צריך לכוון לברכות הקוראים בתורה ולברכות המפטיר ויצנה (ו) אחריהם (ז) אמן, ויעלו לו להשלים מנחם מאה ברכות שחסר מנינם בשבת: ד "קטן יכול להפטיר: הנה ואם קראו למפטיר (ז) מי שאינו יודע לומר ההפטר, יכול אחר לאמרה, (ח) אכל לבתחלה אסור לעשות כן: ה' ואם נשתתק המפטיר באמצע ההפטר, הבא לפניה לא יתחיל ממקום שפסק הראשון, אלא צריך לחזור להתחיל ממקום שהתחיל הראשון (ט) כמו בספר-תורה: הגה (י) ושנים (יא) לא לאמרו ההפטר (ג) בפעם אחת, * דתרי קלי לא משתמעי (ריב"ש סימן לו מגילה דף בא):

באר היטב

בחפשים הנדפסים, ע"ש, והט"ז ומ"א חולקים עליו ומתירין לקרות ההפטר בחפשים הנדפסים, ע"ש. אם אין צריך שיכולין להביא חמש בבחכ"ג, חולקין * ומפטירין בבית ששם החמש ואין קורין בע"פ, מ"א: (ז) אמן. ואין לעשות אמן אחר ששל דבריו אמת וצדק, שאינו סיים ברכה: (ג) בפעם אחת. הינו

משנה ברורה

והטעם: מפני שפעם אחת קורו גוה על ישראל שלא יצקו בתורה, וקראו בנביאים שבכה וברכי עליהם, כנגד השבחה שהיו צריכים לעלות ולקרות בתורה, ולא היו קורין עם כל אחד פחות משלושה פסוקים, והרי בין פסוקים * אכל בלאו הכי שהמנהג בטלה, מנהג לא בטל, ומשום הכי חקנו שהמפטיר יקרא בנביא לא פחות מכ"א פסוקים⁽¹⁾, ויהא קורא בתורה תחלה מפני כבוד התורה, וכמו שכתבנו בסימן רפב במשנה ברורה סעיף קטן כח, ויברך המפטיר שבכ ברכות ויהיה שפי ברכות שמברך המפטיר על התורה לפנייה ולאחריה, (ס) ואחרי על הנביא לפנייה וארבע לאחריה⁽²⁾ כנגד שבחה שקראו בתורה: (ג) אכל בלאו הכי. כגון שלא היה להם ספר-תורה לקרות בה⁽³⁾, (ו) ואם קראו בספר-תורה ונמצאת אחר הקריאה שהיא פסולה⁽⁴⁾, אפלו הכי מפטירין אחריה ומברכין הברכות לפנייה ולאחריה. ועין בבאור הלכה, אם אין צורך שיכולין להביא הנביא או החמש בבית הבנסת להפטיר, (י) הולכין עשרה ומפטירין בבית ששם, ויברכין ההפטר גס-בן, דתרי מפל מקום קראו בתורה תחלה אף-על-פי שלא היה באותו מקום: (ב) (ד) אין המפטיר וכו'.

דאלמלא שבת אין נביא בראש-חדש, וקריאת הנביא היא רק משום רם, כדי שכל הקהל ישמעו ויזכרו לעצמם אמן. (ו) אחריהם אמן. דעל-ידי צניח אמן, חשיב כאלו היה מברך לעצמו⁽¹⁾. אין לענות אמן אחר "אמת וצדק" שאומרים בברכות שאחר ההפטר, שאין זה סיים ברכה, וכן אין לענות אמן (ט) אחר "הנאמרים באמת" שנאמר בברכה שלפני ההפטר, דזהו גס-בן ברכה אחת עם מה שאמר אחריו "ברוך אתה ה' הבורא בתורה", (י) דזו היא חתימתה: (ז) מי שאינו יודע וכו'. הינו, שקרא מתחלה הקטן בתורה לשם מפטיר, ואחריו נמצא שאין יודע לומר ההפטר, וכן בגדול כי האי גונא, (יא) יכול אחר לומר ההפטר ויברכה, דאף שחקנו שהמפטיר יקרא בתורה תחלה מפני כבוד התורה, מכל מקום בדיעבד אמרינו שגם בזה איבא כבוד לתורה, שגור הדבר שקראו בתורה בתחלה לשם מפטיר, שהרי הפסיק בקדיש מקדם. והפריימגדים פתב, דאם יכול על-כפופים לומר מלה במלה כשמקריין אותו, טוב יותר שהוא בעצמו שקרא בתורה לשם מפטיר יאמר אחריו ההפטר ויברכה⁽²⁾: (ח) אכל לבתחלה וכו'. הינו שאין קורין למפטיר כי שלא ידע אחריו לקרות ההפטר גס-בן, ובזמננו שהמנהג בכמה מקומות לכתב נביאים על קלף ובגלילה בספר-תורה, ואס-בן הקורא בנביא הוא מוציא כל העביר בקריאת ספר-תורה, (יג) ולכן אפלו לבתחלה מפר לקרות למפטיר אפלו מי שאינו יודע לקרות בנביא בעצמו, דהוא יאמר כל הברכות, והשלח-צביר יקרא ההפטר כמו שקורא בספר-תורה (ח"א: ד) (ט) כמו בספר-תורה. ויענין ברכה לפנייה, לש דעות בריש סימן קמ, עין שם הטעם, והוא הדין הבא⁽³⁾, ועין בפריימגדים שכתב דפסק ברכות להקל⁽⁴⁾, ועין במה שכתבנו בסימן קמ בבאור הלכה, ועין שם בסעיף א בהג"ה, דאפלו במקום שהשלח-צביר קורא בספר-תורה, גס-בן הדין דצריך להתחיל ממקום שהתחיל הראשון, והוא הדין כאן: (י) ושנים וכו'. גם לא יהיה נקרא ההפטר על-ידי שנים, דהינו שאחד יקרא פסוק אחד והשני שותק עד שמסיים הפסוק ואחריו קורא השני פסוק אחר, כי המפטיר שקרא בתורה צריך שיקרא הוא לבד כל ההפטר (עט"ז): (יא) לא יאמרו. עין במגן-אברהם דדוקא בקול רם, אכל בלחש

שער הציון

קולן בדין, אכל בנביא העביר שהחל בדין, יש להם לכתב נביאים בדין, ובפרט בנביא ששפירין תרבה כסף על סלשיי בית-הקנס שאין דורן פלי-פה, ובננסם לשם שמים כדי לקום "זה אלי ואנוהו", בנביא מצינו להתנאות בכתובת נביאים הקדושים: (ס) דברת "אשר בחר בנביאים טובים" וברכת "ברוך אתה ה' הבורא בתורה וכו'" ברכה אחת היא, כמו שכתבו הפוסקים: (י) בתי-דף: (י) מגן-אברהם: (ס) טור: (ט) אחרונים: (י) ולכך אין בה מלכות: (יא) פריימגדים בבאור דברי הטור אברהם, וכן משמע מהג"א ור"א שכן פירוש השלח-צביר: (יג) ועין בסימן רפב בבאור הלכה, לענין אם הקטן אינו יכול לומר מלה במלה עם הש"ץ מתוך הכתב:

ב שבת כ"ד ודבר
גדיל, תוספות
ג טרא"ש ונרץ בשם
רבו יונה ד הרא"ש
פסוק ברכות ה קנה
כ"ד ו תשובת
הריב"ש

הלכות שבת סימן רפד

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק ב]

לא פחות מב"א פסוקים) וכו', על הנביא לפניה נאדבק לאחריה.

(4) ולפי טעם זה, בתפילת מנחה בתענית ציבור שעולים לתורה שלשה אנשים, כתבו המאמר מרדכי (סי"א) והמקור חיים (סי"א) בקיצור הלכות, שדי לקרוא הפטרה שיש בה תשעה פסוקים, וכמו שכתב הרמ"א שביום טוב מספיק לקרוא הפטרה שיש בה ט"ו פסוקים.

ואם טעה וסיים בשבת את ההפטרה בפחות מכו"א פסוקים, וכבר בירך לאחריה, כתב האשל אברהם (בוטשאטש מהדור"ת, סי"א) שנראה שאם קרא לפחות ג' פסוקים שיש בהם מענין הפרשה, כבר יצאו ידי חובה, וישלים את הפסוקים שהחסיר כלי ברכות. ואם נזכר בכך קודם שבירך את כל הברכות, ישלים בין הברכות את שאר ההפטרה, ולאחר מכן יסיים את הברכות, וסיים שמ"מ צ"ע בזה.

(5) ואם טעה ואמר לפני ההפטרה את ברכת 'צור כל העולמים' שלאחר ההפטרה, כתב האשל אברהם (בוטשאטש, סי"א) שיצא ידי חובה, ואחרי ההפטרה יאמר את הברכה שלפניה 'אשר בחר'.

מאידך, הכף החיים (סי"ב) כתב, שאם אמר את ברכת 'צור כל העולמים' קודם ההפטרה, ואפילו אם סיים אותה, יחזור ויאמר גם את ברכת 'אשר בחר', ואחרי ההפטרה לא יחזור ויאמר את ברכת 'צור כל העולמים', כיון שכבר אמרה קודם ההפטרה.

[משנ"ב ס"ק ג]

שלא היה להם ספריתורה לקרות ב"ה וכו', אחר הקריאה שהיא פסולת) וכו', אף-על-פי שלא היה באתו מקום.

(6) ויחיד ששמע את ההפטרה לפני ששמע את קריאת התורה, הורה הגר"ש אויערבך (הליכות שלמה תפלה, פ"ב הלכה לג דבר הלכה אות מר, רשימות) שמתברר שיצא ידי חובה, אך מוטב שישמע וישמענה שנית אחרי קריאת התורה, והוסיף, שאף שבציבור יש לקרוא דוקא אחרי שקראו בתורה, מ"מ יחיד אין להקפיד בדיעבד על כך, כיון שעיקר תקנת קריאת ההפטרה היתה בזמן שלא קראו בתורה.

(7) ואם באמצע קריאת התורה נמצא פסול בספר תורה, ואין להם ספר תורה אחר, כתב לעיל (סי' קמ"ט כ"ט) שלדעת השערי אפרים והדגול מרבבה אין מעלים עוד קרואים לתורה, אלא גומרים לקרוא עד סוף הפרשה, והעולה יברך את הברכה שלאחר קריאת התורה, וגם יאמר את ההפטרה בברכותיה, והוסיף, שיש מי שכתב שיאמר את ההפטרה בלי ברכות, והרע"א (כאן סי"א) נשאר בצ"ע אם יקראו את ההפטרה עם ברכות.

(8) ואם עוד לפני שהעלו למפטיר ידעו שאין בנמצא נביא או חומש שאפשר לקרוא ממנו את ההפטרה, כתב הדעת חורה (סי"א) שכלל לא יעלו לתורה אדם לעלית מפטיר, אך בימים שקוראים למפטיר קריאה נוספת, כגון כיום טוב שקוראים למפטיר מקרבנות היום, יכולים לקרוא את הקריאה של המפטיר אפילו שידעו שלאחר מכן לא יוכלו לקרוא את ההפטרה.

[משנ"ב ס"ק ד]

וקריאת הנביא הוא רק קשום שבת.

(9) ומטעם זה גם בשבת חול המועד פסח, כתב לקמן (סי' תצ"ט ס"ט) שאין מזכירים בברכות ההפטרה את הזכרת היום טוב, כיון שחייב קריאת ההפטרה הוא רק בגלל השבת, אמנם בשבת חול המועד סוכות, כתב שם (סי' טו), שמזכיר את היום טוב באמצע הברכה, וגם בסיום הברכה חותם 'מקדש השבת ישראל והזמנים' כמו ביום טוב, כיון שכל יום ויום מחול המועד סוכות נחשב כמועד בפני עצמו, כיון שבכל יום מספר קרבנות המוסף שונה משל חבירו.

מאידך, לדעת הגר"א כתב בשע"צ לקמן (סי' תרכ"ג ס"ג), שגם בשבת חול המועד סוכות לא מזכירים בברכות ההפטרה את היום טוב.

[משנ"ב ס"ק ה]

כדי שכל הקהל יתקבצו ויחלפו לענות אמן.

(10) ומשמעות דבריו שאף לכתחילה עולה לו מנין ברכות אלו להשלמת 'מאה ברכות' בשבת, אמנם לעיל (סי' מו ס"ק יד) כתב, שבשבת שחכרות שלש עשרה ברכות להשלמת 'מאה ברכות', יראה להשלימן על ידי שיברך על אכילת פירות ומגדים, וכמו שכתב בשו"ע לקמן (סי' רצ"א), והוסיף, שאם אין לו אפשרות לעשות כן, יוצא בשעת הדחק במה שיכין לשמוע ברכות התורה וההפטרה ויענה אמן.

ולענין אמירת 'אין כאלוקינו' בשבת, כתב לקמן (סי' תרכ"ב ס"ק ה) שהטעם שנתקן לומר זאת בשבת, הוא כדי להשלים את החסר למנין מאה ברכות, וראה עוד מה שכתבנו בזה לקמן (סי' רצ"א ס"ק א-ב).

[משנ"ב ס"ק ו]

דל-ידי ענין אמן, קשוב כאלו היה מקבץ לעצמו.

(11) ואף שבכל הברכות כתב השו"ע לעיל (סי' ר"ג ס"ב) ובמשנ"ב שם (סי' יז), שיוצא ידי חובה גם כשלא ענה אמן, כבר כתבו הפמ"ג (סי' קכ"ב משב"ז סוף ס"ק ד) והרע"א (כאן סי"ג) שברכות אלו בלא שיענה עליהן אמן לא יעלו לו להשלמת 'מאה ברכות'.

ובטעם הדבר כתבו, שבכל הברכות שחייב לברך, כגון כשרוצה להכניס דבר מאכל לפיו או רוצה להתעטף בטלית וכו', מאחר שיכול לברך גם בעצמו, לכן כששומע את הברכה מאחר נחשב מדין 'שומע כעונה' כמו שכיר בעצמו אף אם לא ענה אמן, אך בברכות התורה וההפטרה, כיון שאינו יכול לברך בעצמו שהרי אינו עולה לתורה, לכן אם אינו עונה אמן אין שמיעתו נחשבת כאילו בירך, אבל כשעונה אמן נחשב כמו שכיר בעצמו, ועולה לו להשלמת 'מאה ברכות'.

מאידך, במעריץ יד"ט (ברכות פ"ט אות כ"ז) כתב, שדין של ברכות אלו כשאר ברכות, ואפילו אם לא יענה אמן נחשב לו כאילו בירכן, ויעלו לו להשלמת 'מאה ברכות'.

ולומר על ברכות ההפטרה 'ברוך הוא וברוך שמו', כשמכוין בהן להשלמת המאה ברכות, כתב האלה המין (על מטה אפרים סי' תרכ"ב ס"ק ו' בהגה"ה) שיכול לענות, ואינו נחשב להפסק, מאידך, הגרי"ח קניבסקי (רבעון קרית ספר גליון 40-39) כתב, שלא יאמר 'ברוך הוא וברוך שמו' על ברכות ההפטרה.

[משנ"ב ס"ק ז]

טוב יותר וכו' לאמר אחר כך התקטנה וברכותיה גס'.

(12) ואף שמשמע שגם זה אין ראוי לעשות לכתחילה, כתב בשו"ת מנחת יצחק (ח"ט סי' כב) שמ"מ רשאים לעשות כן, כיון שזו טובת הציבור כדי שלא לבייש את מי שאינו יודע לקרוא בעצמו את ההפטרה.

[משנ"ב ס"ק ט]

הוא הדין הקא"ה. וצ"ע בקריית משה שכתב דפסק ברכות להקל.

(13) שלדעת הראשונה המובאת בשו"ע שם (סי"א), העולה לתורה במקום הראשון ששנתקן, יברך גם את הברכה שלפני הקריאה 'אשר בחר בך', ולדעת הרמב"ם לא יברך העולה השני את הברכה שלפני הקריאה.

ובביאור מחלוקתם כתב המשנ"ב שם (סי' ג"ד), שלדעת הרמב"ם סומך העולה השני על ברכת העולה הראשון שנשתתק, ולדעת הראשונה, כיון שהעולה לתורה אינו מברך להוציא את האחרים בברכות, וכל אחד מהעולים מברך לעצמו, לכן גם כשאחד מהעולים נשתתק, צריך העולה אחריו לחזור ולברך גם ברכה ראשונה.

(14) אמנם לעיל (סי' קמ"ט ס"ד) כתב, שיחזור לברך גם ברכה ראשונה, ואם נשתתק אחר סיום ההפטרה קודם שבירך את הברכות שלאחריה, כתב הכף החיים (סי' כ"ז) שאסור יברך את הברכות במקומו.

המשך במילואים עמוד 21

הלכות שבת סימן רפד רפה

סג פאר גולד

ז סוּפָה
ח הַמְּבֻשָּׁיִם בְּסוּף סוּד
התפלות והמְבֻשָּׁיִם פָּקַד
בני קֵעִיר וְהַנְהוּמָה
מִבְּקוֹי פָּקַד יג
מחלכות תפלה וְשָׁלִי-
הַקָּטָן
(*) וְאֶפְסֹד בְּרֹאשׁ-
חֹדֶשׁ אָב, שְׁאֵינוֹ דוֹקָה
לְרֹאשׁ הַיָּדֶשׁ סִינֹן, שְׁאֵנוֹ
אוֹכְרִים אֵב הַחֲמִישִׁים
עַל בְּקֻדּוֹת שְׁבָדִי
בַּיָּצֵר. בִּשְׁם מַהֲרֵשׁ י'
א קִרְבֹּת ח'
ב הַרְבֵּי שֵׁם

ו (יב) 'אין המבטיר מפטיר עד שייגמר (ד) הגולל לגלל הספירתה: ז "בשבת שהפרישיות מהקריית
מפטירין בהפטרות פרשה (יג) שניה. הגה (יד) נצנן לקמן סימן תכח. *ונקנה לסוקרי (טו) אחר קריאת התורה
נשמית המותם ולכך העצמים בצרכי (טז) צביר, כל מקום לפי מנהגו (שבולי הלשט והגהות מרדכי פ"ק דשבת). ונוהגין
לומר 'יקום פרקו' ואין בזה משום אסור תחת בשבת. ונספן נוהגין לומר 'אב הרקמים' (טז) ובכל יום שאין
אומרים בו 'צדקתך צדק' אין אומרים אותו, וכן כשיש תפלה או מילה. ויש מקומות שאין אומרים אותו
(יז) כשמברכין (י) (*החדש מלבד (י) (יח) בימי הספירה, והולכים בכל זה אחר המנהג:

רפה לקרא הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, וכו' ז' סעיפים:

א אֶת־עַל־פִּי שֶׁאֵדָם שׁוֹמֵעַ כֹּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ כֹּל שִׁפְתַּי מִצְבּוֹר, חֵיב (א) לְקִרּוֹת לַעֲצֻמוֹ בְּכָל שְׁבוּעַת פְּרִשְׁתׁ אֹתוֹ הַשְּׁבוּעַ (ב) לְשֵׁנִים מִקְרָא וְאֶחָד (6) (6) תְּרַגְּמוֹ, אִפְלוּ 'עֲטֻרוֹת' (3) (ג) וְדִכְיֹן: ב כֹּאֵם לְמַד

פאר היטב

בְּקוֹל רֹם, אָבִי מִחֶבֶד לְקוֹרֹת בְּלִחַשׁ: (ז) הַגּוֹלָל. פָּתַח בְּשִׁיל בְּשֵׁם הַגּוֹלָמִים שָׂאֵן לִסְלַק סֵפֶר הַתַּסְמָנָה עַד אַחֵר הַבְּרִיָּה בְּרִי שִׁנְאוֹה וַיִּבְרַךְ עַל מֵה שֶׁחֲקִטָּו, וְכִיב בְּמִשְׁמָ: (ח) צִבּוֹר. בְּרָגִילִים שֶׁיִּשְׁחָזֵן לוֹמֵר מִי שֶׁבָּרַךְ לְאֶתְרֵנִים יֵאָמַר וְאֵין מִזְכִּירֵן לְשִׁמּוֹת רַק לְמִי שֶׁקָּבַר בְּאוֹתוֹ שָׂבִיעַ, מְהִרָּל: (י) בְּיָמֵי הַפְּתִיר (א) תַּרְגִּימִם. כְּתַב שֶׁלֹּה שִׁנְאוֹה לֵל פֶּרֶשֶׁה בִּיכּ וְאִחִיכּ הַתַּרְגוּם עֲלֵיהֶ, וְכִיכּ בְּהִנָּה יֵיב בְּשֵׁם הָאָרִי וְסִדְהָ: (כ) כִּיכּ בְּחֻבִּים וְכִיכּ בְּסִפֶּר בְּגִיד וְצִמְצָה וְשִׁהָ וְכִיכּ בְּעִצֵּימִם וְנִקְדוֹת בְּעִי: מִצּוֹה לְקוֹרֹת בְּסִיָּה, מִסְכְּדִכִּי: וְסִטְאָרִי: (ל) דְּבִיבּוֹר: יִקֵּן הַצִּנְתִּים קִדָּם שִׁמּוֹת: וְעַכֵּר הַמִּצּוֹה לְקוֹרֹת אַחֵר חֲזוֹת, וְאִחֵר שֶׁל

שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה

[5] תרגום. עין בה"ט ששם שמונה לקרות אחר חצות וקרב ק"א למוח"ש ששם
שקבו בן בשם גרר הדר' וצ"ל ואין האמת כן, כי בכרך הסגול' ששבר ספר'ש
קדם אצרי, שלא להספיק בין חדש לאשירי, מ"א, וצ"ל סיון רצב: (1) החדש.
ואפילו חל מילה בשבתות הקם, אכל פשול רוח בשבת אי"א אחרו, עמ"א:
ש"ל, אבל ה"ח פסק דיקרא כל פסוק ב עממים ותתרגום עליו, וכן כתב
פר מנחת'סידים, והפסוק האחרון אימר אחר התרגום כדי לסיים בתורה. ופי'
למדי א' הנה לקניו תשטש ותקא לקניו, ואמר גדול להספיק בקריאת שבת'
א' דרך לבית-המדרש וטבל, וקרא: (2) ודיבין, ר"ל אע"פ שאין בן תרגום:

משנה פרורה

מִפֶּנִּי לִמְדָה לֹא יִתְּרִיד לַחֲבֵרוֹ שֶׁלֹּא יוּכַל לִשְׁמַע, (יג) וְגַם כִּנּוּן לַכִּתְחֻלָּה לַעֲשׂוֹת בֶּן לְקִרְוֹת בְּחֹשֶׁשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר עִם הַקּוּרָא. וְעֵינִי בְּפִרְי־מִגְדִּים דְּשִׁשְׁמַע, וְיִרְאֶה לְקִרְוֹת מִלָּה בְּמִלָּה עִם הַשְּׁלִיח־צָבוּר כְּדִי שִׁיֵּצִית לְהַקּוּרָא. וְעֵינִי בְּבִאוּר חֲלֻכָּה מִזֶּה שֶׁכָּתְבוּ בְּשֵׁם שְׂעִיר־אֶפְרַיִם. וְעֵינִי בְּסֵפֶר מַעֲשֵׂי־רַב שֶׁכָּתַב, דְּהֵא דְּכָתַב הַמְּגִיל־אֶבְרָהָם שֶׁיִּרְאֶה לְקִרְוֹת בְּחֹשֶׁשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר עִם הַקּוּרָא, הֵינּוּ דְּקָא בְּשִׁשְׁהַקּוּרָא קוּרָא מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁשׁ, אֲבָל כְּשֶׁקּוּרָא מִתּוֹךְ הַנִּבְיָא יִקְרָא רֹאשׁ לְבַד וְכֵלָם יִקְרָא שְׁמַעִין¹⁸; וְעֵינִי שֶׁם עוֹד שֶׁכָּתַב, דְּאֵם יִקְרָא הַכֵּל בְּקוֹל רֵם עִם הַקּוּרָא תִּהְיֶה בְּרַפְתִּי הַקּוּרָא בְּרַבָּה לְבִשְׁלָה: ו' (יב) אֵיךְ הַמַּפְטִיר וְכו'.

פאור הלכה

ההפסדה; וגם יש שמוסיפים על המנגנון ועושים שהות באמירת ההפסדה, שאף שאחר שנים המפסיד והתחיל הברכות אין רוצים להפסיק מאמירת ההפסדה. ולא יפה הם עושים, שאם אוקרים בקול דם אינם שומעים קול דברים מברכות המפסיד, ולקצתם גורמים שגם אחרים הקמוכים להם אין שומעים, ואף אם מנמיכים קולם, מכל מקום הם בצעמם אינם שומעים, לכן יש לזהג שמיד שישמע שהמפסיד סיים ההפסדה יתחיל הברכות, אף על-פי שהוא עדין לא סיים וישתק עד שיעים המפסיד הברכות ואחר-כך יסיים הוא אמירת ההפסדה, גם המפסיד יקנה ויחיד שלא להתחיל הברכות עד שישפסק קול ההקמץ לגמרי, עד כאן לשונו: * ונהנה להזכור וכו'. בספרי: "כפר לעמך ישראל" אלו החסידים, "אשר פדית"

למה ש'אמר המפסידה⁽²⁰⁾, שחובר היא על כל אדם לשמוע פרשת הספקת
 שפר'תורה במטפחותיה⁽²¹⁾. (יד) אין לסלק מעל השלחן ספר הנביאים או
 שהפסידה⁽²²⁾: ז (יג) שפיה. שבה מסמין את הקריאה: (יד) וצין לקמן
 רה: (טו) אחד קריאת התורה. לאפוקי אחד 'אשר' לא יאמר שום
 י על 'אשר' שאמר בתחלה, ועל'כן אין להפסיד בניהם⁽²³⁾, ויחללו
 הספרותה בידו לאחר 'אשר' ואומר 'מי שברך' ומפסיד הנדה בין
 ש'אין אומרים וכו'. ואם חל תשעה באב בשבת, אף-על-פי שאין
 הקנה. והפרי'מגדים פסיון תקנט כבת שפס'ן מופידין בו נשמות, א'תן
 בו ראש-חלש אב גפא אין אומרים 'אב הרחמים'⁽²⁴⁾ ואין מופידין בו
 שאומרים 'אב הרחמים', כגון בימי הספידה, אפלו הכי אין מופידין בו
 ש'אין מוזכרין אז נשמות כלל: (יח) בימי הספידה. משום שחיו
 יבוא, אפלו הכי אומרים, דא אומרים אותו בימי חלש ניסן כשמברכין
 סן, דאיכא תלמא לטיבותא, גס'ן אומרים אותו, דאין חלוק בין מתי
 אומרים אותו, וכל'שפן שאין מופידין בו נשמות: (יט) וכן בכל חלש
 ו נשמות, אכל 'אב הרחמים' אומרים בו פין שהוא בימי הספידה⁽²⁵⁾:
 ו שבע, וגם לא יאמר, דצריך להשלים פרש'י'תו עם הצבור⁽²⁶⁾: וכל
 (ב) שנים מקרא. אכל לא יקרא אחד מקרא ואחד מרגום ויבין לשמע
 יחצבור, אם לא שקרא אז גס'ן בפיו. וצין כמגן-אברהם סע'ת'קטן ח
 יחצבור, (ה) ויש אחרונים ששמחמירין אפלו דיעבד⁽²⁷⁾. ובענין הקריאה יש
 לידע, ויש אומרים שקרא כל פרשה ב' פעמים ואחר'פן המרגום, הינו
 מגן-אברהם ובשערי-תשובה מצדדים ב'דעה ראשונה, ובספר מצ'ה-רב
 ו אחר מקום שנקרא יותר הפסק ענין, ויעבדי קמר עבדי ודעבדי קמר
 פר'תורה גפא⁽²⁸⁾: (ג) ודיבן. רוצה לומר, אף-על-פי שאין ב' תרגום⁽²⁹⁾,

לְהַתְחִיל לומר בַּהֶפְטָה (16) עַד שֶׁאָמַר יְרֵכָה, וְהַשְׁמַע, כִּי שָׁם הִגּוּל יִמְנָל
כְּמוֹ פֶּרֶשֶׁה שֶׁבִּסְפֶּרֶת יָרִיחַ, וּבְרִשִׁי שָׁם מִשְׁמַע שְׁצָרִיךְ לְהַמְחִין עַד שֶׁאֵלֶּל
הַחֵמֶשׁ שְׁקוּרִין בּו הַמַּסְטִיר (22) עַד אֲחֵר הַבִּרְכָּה, כִּי שִׁירָא וּבִרְכָּה עַל מִן
סִמְן תַּחַח. לְעֵנֶן הַפְּסָרָה אַחֲרֵי וּקְדָשִׁים קִשְׁטָן מִחִבּוּרֹת, וְיִתָּר דִּינֵי הַ
דָּבָר, דְּהַקְדִּישׁ שְׁאוּמָרִים לִפְנֵי הַעֲמֻדָה קִדְּם תְּפִלַּת שְׁמוֹנֶה עָשָׂר הָאֵל
שְׁאוּמָרִים אֵין הַפֶּסֶק, וְהָה שְׁעִנְיָרְבָּה הַמִּנְהָג שֶׁכְּשֵׁי חוּלָה, אוֹתוֹ הַחֵמֶשׁ
אֲשֶׁרִי לְקַדֵּשׁ שְׁלִפְנֵי הַעֲמֻדָה, שְׁלֹא פִּדְיָן הָאֵל (25) [פמ"ג]: (טז) וְכִבֵּל
אֲמָרִים אֲצִקְתָּהּ צִדִּיק (26) אֲמָרִים אֲב הַרְמִימִים (27), פֶּן קָבַח אֱלֹהֵי בִרְכָּה פֶּסֶק
שְׁמוֹנִידִין בְּכָל שַׁבָּת (28), (יז) אֲבָל בְּשַׁבָּת שֶׁמִּבְרַכִּין בּוֹ אֲב אוֹ בְּשַׁבָּת שֶׁ
נִשְׁמוּת: (יח) כְּשֶׁמִּבְרַכִּין הַחֲדָשׁ, וְאֵין מִזְבִּירִין בּוֹ נִשְׁמוּת, וְאִפְלוּ בְּמִקְוֵה
נִשְׁמוּת רַק לְמִי שֶׁנִּסְטָר בְּאוֹתוֹ שְׁבוּעָה (מ"א). וְהַפְּרִימָגִידִים כֹּתֵב שְׁכָר
הַנְּזוּרָה בְּאוֹתוֹ זָמָן, (טז) וְאִפְלוּ חָל מִילָה בִּשְׁבֻחָתוֹ (30) הֵחָה דְּאִיבָא תַרְמִי לִי
חֲדָשׁ אֵיזֵר, דְּאִית בֵּה נִמִּי תַרְמִי לְטִיבְתָּא [וְהָא הַדִּין (יז) אֵם יֵשׁ מִילָה
לְטִיבְתָּא וּבִין חֲלֵמָא לְטִיבְתָּא], אֲבָל קִשְׁתָּל רֵאשִׁי חֲדָשׁ אֵיזֵר בְּשַׁבָּת אֵיזֵר
נִינִס, אִף בְּמִימִם שְׁלֵאֲתֵר הַפְּסָק דְּהָא תוֹךְ הַפְּסִירָה, גִּסְרָן אֵין מִזְבִּירִין
א (א) לְקֻרֹת לַעֲצָמוֹ בְּכָל שַׁבְּעֵי. הֵינֵה שְׁלֹא יִקְדִּים לְקֻרֹת קִדְּם א
הַמְּשֻׁלָּים פְּרִשְׁיָתוֹ עִם הַעֲבוּרָה (3), מְאָרְכִין לוֹ יָמִיו וְשִׁנְיָתוֹ (4) [גמרא]
מִהַשְׁלִיחַ עֲבוּרָה, אֵלָּא צָרִיךְ לְקֻרֹת בִּי פְעָמִים מִקְרָא חוּץ מִהַ שְׁשֻׁמַּע מִהַשְׁ
שֶׁכֵּת בִּשְׁם לְחֵם חֲמִידוֹת, דְּבִדְעָבֵר יֵצֵא פַעַם אַחַת בְּמָה שֶׁשְׁמַע מִהַשְׁ
דְּעוֹת בְּהָ בֵין אֲחֵרוּנִים: לֹשׁ אֲמָרִים שִׁקְרָא כָּל פֶּסֶק בִּי פְעָמִים וְתַרְגָּמִים
שִׁקְרָא כָּל פֶּרֶשֶׁה פְּתוּחָה אוֹ סְתוּמָה (5) בִּי פְעָמִים וְאֲחֵרֵךְ הַתַּרְגָּמִים, וְ
אִתָּא, שֶׁהֲרָא נִבְּה לִזְמַר הַתַּרְגָּמִים אַחֵר כָּל פְּרָשָׁה פְּתִיחָה אוֹ סְתוּמָה (6)
עבד (7) (3) מִי שֶׁהָא בְּקִי בְּשַׁעֲם וּבְמִקְדוֹת בְּעַל־פֶּה (10), טוֹב לְהִדְר לְקֻרֹת

שער הציון

(יג) הוספת שבת: (יד) מגן אברהם: (טו) באר הגולה והוספת שבת, ועין בארזה רבה: (טז) מגן אברהם: (יז) אחרונים: (יח) פריימקדים: (יט) עלת שבת פרישה ישרייכנסת הגדולה: (כ) רדב"ז:

הלכות שבת כיומן רפה

באר הגולה 126

הפרשה (ד) פרוש רש"י, (ה) חשיב כמו תרגום. יורא שמים יקרא (ו) *תרגום וגם (א) [ג] פרוש רש"י: ג (ז) ימים ראשון ואילך (ח) חשוב עם הצבור: ד "מצוה מן המבחר (ט) שישלים אותה *קדם שיאכל (ז) בשבת. ואם לא השלים קדם אכילה *יגשלים אחר אכילה, (י) עד המנחה, יגשלים אחרים
פרק ז מהות פסק יג מהלכות פסח בשם הר"מ

באר היטב

זהו ראובן ושמעון צריך לקרותו ג"פ, ענין ט"ו: (ג) פרוש רש"י. הינו מי שכולל להבין, אכל מי שאינו בר הכי ודאי ראוי לקרות בפ"י התורה שיש בלשון אשכנזי כגון ספר צאניה וראיה וכו' וצא בו כדי שיהיו ענין הפרשה; ולפי חכמי הקבלה משמע דוקא תרגום. מי שאין בידו תרגום יקרא ב"פ סקנא ואח"כ קשינה לו תרגום יקרא, סדח"י: (ד) בשבת. הינו אם היה אדם גדול בע"ש, הפנחת:

משנה פריה

(ג) והוא הדין "ראובן ושמעון" וכו' וצא כזה צריך לקרותו ג' פעמים. (ד) ויש מהמירין, דב"צטורות ודיבן" שיש בו תרגום ירושלמי⁽¹³⁾, צריך לקרות שם התרגום: ב (ד) בפרוש רש"י. שהוא מפרש את המקרא כמו שמפרש התרגום יותר ממה, (ס) אכל אם קראה בשאר לצו, שהוא מפרש רק את המלות לחוד, לא יצא כדי חזקתו במקום תרגום, לפי שהתרגום מפרש כמה דברים שאין להבין מתוך המקרא: (ה) חשוב כמו תרגום. וצ"ל יצא בפה שקורא שני פעמים מקרא ואחד פרוש רש"י⁽¹⁴⁾, (ו) ואותן פסוקים שאין עליהם פרוש רש"י יקרא אותן שלש פעמים. (ז) מי שאינו בר הכי שיהיו את פרוש רש"י, ראוי לקרות בפרוש התורה שיש בלשון אשכנזי בנמנו⁽¹⁵⁾, כגון ספר צאניה וראיה וכו' וצא בו, המבארים את הפרשה על-פי פרוש רש"י ושאר חכמינו ז"ל הבנויים על יסוד המלמוד: (י) תרגום וגם פרוש רש"י. כי התרגום יש לו מעלה, שנתן בסני (ס) וגם הוא מפרש כל מלה ומלה⁽¹⁶⁾, ופרוש רש"י יש לו מעלה, שהוא מפרש את הענין על-פי מדרשי חז"ל יותר מהתרגום. ובאמת כן ראוי לנהוג לכל אדם, שיקלוד בכל שבוע הסדרה עם פרוש רש"י לבד התרגום⁽¹⁷⁾, כי יש כמה פרשיות בהורה ובפרט בחלק ויקרא שאי אפשר להבין כלל על-ידי תרגום לחוד. (ט) מי שאין בידו תרגום רק המקרא לבד יש לו, יקרא שני פעמים מקרא, ואחר כך קשינה לו תרגום יאמר⁽¹⁸⁾. לא יקרא פסוק המקרא קדם המקרא אלא יקרא פסוק⁽¹⁹⁾. לא יקרא התרגום תחלה ואחר כך מקרא, (י) אלא יקרא לכתחלה שנים מקרא מקרא ואחר כך תרגום. אם אפשר לו שלא יפסיק בשנים מקרא ואחר תרגום על שום דבר, הוא (יא) טוב ויפה מאוד⁽²⁰⁾, וכן ראיתי מהמקדמים עושין כן, וכן ראוי לבצעל נפש לעשות [שכנה"ג בשם סדר היום וכ"כ ש"א]: ג (ז) מיום ראשון ואילך. פיון (יז) שמתחילין במנחתא דשבתא לקרות פרישת שבוע

שערי תשובה

רש"י מכת"י מר אביר מהרח"ו כתב שכמו תרגום וצ"ל יום הששי חפץ ומיד אחר תפלת שחרית תהא הילה למקום שיש ס"ח וקרא שמות. וע"ש במח"ב שאין לקרות שמות באשכנז יום הששי, כי כתבו גורי תרגום יקרא לקרות תרגום בלילה, גם כתב שחזק לקרות כל פסוק שמות. ודלא כמ"ש לקרות כל פרשה קטנה. ע"ש: [ג] פרוש רש"י. ענין בה"ט. וכתב בבר"י שמי"ש קדושין פ"ב כתב: אם אינו יכול ללמוד שניהם יקרא פרוש רש"י ולא תרגום. ע"ש, אכל לפי מ"ש חכמי האמת יש קפיא בתרגום, וכן אם אין שהיה ללמוד שניהם ילמוד תרגום, ע"ש:

באר הגולה

אלו הפתים, מכאן שהפתיים צריכין כפרה, וקבעו בשבת שהכל נמצאים בבית הנקנסת. וחס"י ימן אל לבו [בית יוסף, והובא בהגה"מ]:

* תרגום וגם פרוש רש"י. הנה בבית יוסף כתב בשם סמ"ג שדן לפני רבותיו שהפרוש מויל יתר מן התרגום, והובא דבריו גם כן במדרכי ובהנהגת מימיו כפסק יג מהלכות תפלה. וכתב בבית יוסף על זה וזה לשונו: מיהו, כתבו סמ"ג ומהות דאין נראה לר"י ורב עמרם ורב נטרנאי שכתבו שהתרגום נזה מפני שפתי פסני, עד כאן, ורא"ש שמים יצא את קלם ויקרא תרגום וגם פרוש רש"י, עד כאן לשון הבית יוסף. והנה המען בחוספות ונרא"ש יראה דסבירא להו דנדקא לשון לצו, שאין פרוש מספיק, וצ"ל יצא מתרגום, אכל פרוש התורה שמפרש את הענין והמלות [ועל-פי יסודות של חז"ל] וכמו פרוש רש"י, לא גריעא מתרגום. ובסמ"ג נכר להדיא להמען שם שחסר שם איזה תבואה וקאי רק אלשון לצו לחוד, והרבה השם שפצאחי כן בהקרא בהנהגת מימיו, כשהצדיק דברי הסמ"ג כתב וזה לשונו: ויש מקרשים דהוא הדין ללעז, ולא נראה לר"י וכו'. משמע דרק אלעז פליג, וגם רב נטרנאי אפשר דמורה כזה, וספדו שפירש את הענין יותר מתרגום חשיב ספי מתרגום אף שנתן בסני. ופלא, שהלא בבית יוסף בעצמו הביא הנהגת מימיו, ואמאי כתב בבית יוסף בשם הנהגות דאין נראה לר"י, הלא כר"י לא קאי רק על לשון לצו? [ואולי דמה שכתב בבית יוסף דאין נראה לר"י, הוא רק שגא דלשנא דהנהגת מימיו נקט, ונכתבו רק על צד פקדון ורב נטרנאי, וסבירא לה לסבית יוסף דלעקר עמרם ורב נטרנאי שכתבו דהתרגום נזה מפני שפתי פסני, אם כן מוילא דהוא צריא מקל פרוש שבעולם, אף שבעסמ"ג לא משמע קצת כה"ל. הוצא מדבריה, דאין לנו פוסק מפרש שיקבר דהתרגום חשוב ספי מפרש רש"י, ומכל מקום נראה לדינא לנהג בהבית יוסף, דאף שפרוש רש"י מפרש את הענין יותר מתרגום, אכל מפני שיש כמה תבואה וגם כמה פסוקים שאין עליהם פרוש של רש"י, ואם כן לא נשאר לו שם כי אם מקרא לבד, והתרגום מפרש כל פסוק וכל תבה: * קדם שיאכל. הענין דאברהם הביא דעות: דמספר הפנחת משמע דלכתחלה ישלים בערב שבת, ורק בשבת אגיש ישלים בשבת, ובבית יוסף וטגיד מישירים משמע דלכתחלה תחיל בערב שבת וישלים בשבת. וענין מה שכתבו במשנה בורה בשם האור ודע ודלמודי רבנו יונה ונראה: * וישלים אחר אכילה. ומה שצ"ח רבי שינארו הפרשה קדם השחרה הוא רק בשם

הבא, נחשב שוב הקורא בקורא עם הצבור⁽²²⁾, ואם כן מה שכתב המחבר 'מיום ראשון ואילך' לאו דוקא הוא: (ח) חשוב עם הצבור. כמה אחרונים כתבו (יג) דמן המבחר הוא לקרותה בערב שבת, וענין בשערי תשובה. ובספר משה יהודה כתב דאם הוא קורא מתחלה השבוע והלאה⁽²³⁾ הוא גם כן בכלל מצוה מן המבחר, וכמו שכתב בבית יוסף, דמוכח מן מדברי הרמב"ם, וכן בספר מצוה רב כתב בהנהגת הג"א שהיה נהג חפץ אחר התפלה בכל יום לקרא מקצת מהסדרה⁽²⁴⁾ שנים מקרא ואחד תרגום ומסיום בערב שבת: ד (ט) שישלים אותה וכו'. וכדאיתא במדרש, שצנה רבי את בניו: אל תאכלו לחם בשבת עד שתגמרו את כל הפרשה⁽²⁵⁾, ומכל מקום פשוט (יד) דאין לעצב מחמת זה האכילה עד אחר חצות, וכדלקמן בסיומן רפה, דזהו רק מצוה בעלמא. ולכתחלה מהנכון אם לא קרא שנים מקרא ואחד תרגום בערב שבת, להשלים בשבת בבקר ולקרא השנים מקרא ואחד תרגום קדם הליכתו לבית הנקנסת [כן איתא באור זרוע] ויש הלכות שבת וכן מוכח בחלמדי רבנו יונה ברכות, ענין שם: (י) עד המנחה. דממנחה ולמעלה⁽²⁶⁾ מתחילין הצבור⁽²⁷⁾ לקרות פרישת שבוע הבא⁽²⁸⁾:

שער הציון

(ג) מנדאברהם בשם הטור: (ד) ענין בטור: (ה) טור: (ו) נקנסת הגדולה בשם ר"מ מיו: (ז) ט"ו: (ח) דאי לאו הכי ודאי פרוש רש"י צדיק, כמו שבאיתי בבאר הגולה: (ט) מנדאברהם בשם סדר היום: (י) דבריהם מודות על הרא"ש, ענין שם שכתב דבריעד יצא אף בקורא תרגום באמצע⁽²¹⁾, כדמוכח בלבוש הקרא: (יא) נראה לי דזה הוא אף בין פרשה לפרשה, אכל באמצע ענין מן הדין אסור להפסיק, וכמו שאביר חז"ל: הפוסק מדבריה ופוסק דבריה שיתא, פאכילין אותו וכלי רתמים. ואפשר שלזה כון הבאר היטב שכתב: ואסור גדול להפסיק בקריאת שמות בדבור: (יג) תוספות ונרא"ש ומדרכי ומהות מימיו ודאור ודע, וכו' ודאין לדעתם יצא מן המנחה ולמעלה, וכן הוא בקרא בחוספות וכן בשב פנדכרימשה, ודעת פלכו שהובא פנדכרימשה ויחדה הוא, וענין בפרימגדים: (יג) ומה שכתב המחבר בסעיף ד דמן המבחר הוא שישלים וכו', הינו למענו אחר כך: (יד) או שיש לו אחרים בביתו שהאבים לאכל:

המשך מעמוד 124

[ביה"ל ד"ה רק בצמח]

מִסֵּר לְגִמְרָה עִם בְּרוּחִיהָ⁽¹⁵⁾ וְכוּ, הִי עֲשֶׂה אֵין מִפְטִירִין⁽¹⁶⁾.

(15) וגם אם רק התחילו את הברכות של ההפטרה ויצאו מקצתם, כתב לעיל (סי' קמג ס"ח) שמשמימים את הברכות וקוראים את ההפטרה.

(16) ואף כשהעולה לתורה למפטיר כבר בירך גם את הברכה שלאחריה בעשרה, כתב בשע"י לעיל (סי' קמג ס"ח) ש"מ"מ אם יצאו מקצתם לא יקראו את ההפטרה עם ברכותיה.

המשך מעמוד סג

שיש הסוברים שכופים אדם לקיים אותן. כתב בשו"ת שבת חלי (ח"ח סי' מו) שספק ביד אם כופים על זה, כיון שאינה נחשבת מצוה בפני עצמה, אלא היא ענף ממצות תלמוד תורה, ויחזק שנחשבת כמצות עשה שמתן שכרה בצדה שאין כופים עליה.

ולענין הפסוק 'שמע ישראל', שכתב השו"ע לעיל (סי' סא ס"ט) שאסור לאומרו פעמיים בזה אחר זה משום שנראה במקבל עליו שתי רשויות, כתבו המאמר מרדכי (שם סי' ה) והקצות השלחן (סי' עב בדה"ש ס"ק רנ"א), שמי"מ מותר לאומרו פעמיים כשקרא שמירת, מ"ן שקראתו מוכתב, ושהרי כופל את כל הפסוקים ולא רק את הפסוק הזה, ובש"ת בנין ציון (ח"א סי' לו) כתב, שדוקא בדרך שבח או תפילה יש לחשוש שנראה במקבל עליו שתי רשויות, אך לא כשקרא פסוקי תורה ונביאים.

(ז) והחפסקות שבין גברא לגברא [כגון שני, שלישי וכו'] כתב לעיל (סי' קל"ח סי' א) שאינן נחשבות כהפסק פרשה, וראה מה שכתבנו להלן (ס"ק ח).

ואם הפרשה מסתיימת באמצע פסוק, כגון בעשרת הדברות, כתבו הקצושים (סי' עב ס"יא) הערוך השלחן (ס"ה) שיפסיק באמצע הפסוק, מאידך, הכף החיים (ט"ז ד) כתב שיש לקרוא את כל הפסוק בשלמותו, וכן הורה הגר"ח קניבסקי (ספר זכרון דודו יקרא עמי תמח). הדוסיף, שלכן פרשה שמסתיימת באמצע הפסוק לא יפסיק באמצע הפסוק, אלא ימשיך לקרוא עוד פרשה.

3) וכן קטן שהגיע לגיל חינוך, כתב בשו"ת שבת ה'ה' (ח"ח סי' מז) שיש להחריגו להקפיד לקרוא שמירת וגם פירוש רש"י, שדבר זה מביא לידי ראות ה' טהורה, וכן הורה הגר"ש איערבך (הליכות שלמה תפלה, פ"ב הלכה לו, רשמות). וגם תלמיד חכם שחשקה נפשו להתעמק בתלמוד, כתבו באוצר האזנים (ברכות ה, ב) שלא ימנע מלהשלים פירושו עם הציבור. וכן בני תורה שלומדים כל היום, כתב בשו"ת אגרות משה (א"ח ח"ה סי' יז) שחייבים בקריאת שמירת. והסיף, שחייב בזה אפילו מי שתורתו אומנתו כרבי שמעון בן יוחאי וחבריו. ואצל בתוך שבעת ימי אבלותו, כתב השו"ע (י"ד סי' ת ס"א) והשו"ך שם (ס"ד) שצריך לקרוא בשבת שמירת, ובאר הערוך השלחן (שם ס"ט), שכן שכן דרכו כל שבת, הרי זה מסדר התפילה וכמו שקורא בקריאת שמע. ואם גיל בכל שבע ללמוד גם פירוש רש"י, כתב הערוך השלחן (שם) שרשאי לעשות כן גם בשבת זו. מאידך, הדברי יוסף (שם ס"ק ד) כתב, שלא ילמד פירוש רש"י, כיון שאין חיובו כאמירת התורה. ואם מסתיימים שבעת ימי אבל בשבת, כתב הפמ"ג (א"א ס"ק ו) שיתכן שראוי לחמתין מלקרוא שמירת עד אחר התפילה בשבת בבוקר, שאז מסתיימים דיני השבעה.

ולקדור את כל הסדרה מקרא בבית אחת, דעת הגר"י קניבסקי (ארחות
 רבנו ח"א עמ' קכג) שאפשר, שאין הברל בכ' זה לבין הקורא פרשה פרשה.
 (8) וכן נהג החזו"א (דינים והמגות פי"א אות יב), ועוד יתבאר בדעת
 החזו"א להלן (הע' 21, 24).

(4) ומי"מ כתב הא"ר (ס"ק ג) בשם ספר חסידים (סי' שא), שלא יכין בקריאת שמע"ת כדי לקבל שכר של אריכות ימים, אלא יקרא משום שחייבתו חכמים, ושכרו יבוא ממלא.

[illegible]

(משנ"ב ס"ק ב)
אָפּפּול דײַכט⁶ וכו', קל פּסוק ב' פֿעמים וְתִקְוֶה עָלֶיךָ⁷ וכו', קל
פֿרִשָּׁה פֿתּוּחָה או סתּוּמָּה⁸ אַחֲרֵי קל פֿרִשָּׁה פֿתּוּחָה או סתּוּמָּה⁹,
וּבִטְעָם הַדָּבָר, בִּיאָר הַגִּרָּס קרלץ (חוט שני ח"ד פפ"ז ס"ק א) שיש